

Geachte mevrouw de minister,

De Algemene maatregel van bestuur waarmee u uitvoering geeft aan de motie Koerhuis/Van Eijs, lost de 30 jaar durende problemen rond permanente bewoning van recreatiewoningen niet op. Integendeel. Er worden nieuwe onzekerheden ingebouwd, de gemeenten krijgen er gecompliceerdere handhavingsproblemen bij en het doel van de motie -het verminderen van de persistente woningnood- wordt niet bereikt.

In de Amvb wordt het novum van overdraagbare 'woonvergunningen' geïntroduceerd, te verstrekken door de gemeenten die, om welke reden dan ook, een aanvraag naast zich neer kunnen leggen. Dat zal dan ook gebeuren. De maatregel is bovendien overbodig. Ook nu zou de gemeente middels binnenplanse functiewijziging permanente bewoning mogelijk kunnen maken. Het gebeurt niet. Waarom zou men die 'woonvergunningen' nu dan wel gaan afgeven?

Had men het wel gedaan, dan was de functiewijziging permanent, want objectgebonden. Het introduceren van overdraagbare vergunningen, die bij vervreemding van het onroerend goed opnieuw aan de discretionaire willekeur van de gemeente onderhevig zijn, is dus een verslechtering. Het leidt tot grote onzekerheid over de waardevastheid van het onroerend goed en dus tot geringere investeringbereidheid met verpaupering als mogelijk gevolg.

Wat hier wordt voorgesteld is geen tegemoetkoming aan de bewoners van de recreatiewoningen, maar een constructie die ogenschijnlijk uitvoering geeft aan een kamermotie, maar feitelijk een nieuw middel is voor onwillige gemeenten om alles tegen te houden.

Bezwaarlijk is ook de bepaling in de Amvb dat de woonvergunning slechts geldt voor de duur van de daadwerkelijke bewoning. De gemeenten zullen moeten handhaven, zo wordt gesteld. Betekent dit dat de 'woonpolitie' -en de daaraan verbonden kosten- wordt voortgezet? Blijven de bewoners dan geconfronteerd met overtredingen van de EVRM-bepalingen inzake privacy en onschendbaarheid van de woning? En is zo'n voorschrift niet een ernstige aantasting van het eigendomsrecht?

Het voornaamste bezwaar tegen de Amvb is de negatie van de bijdrage die permanente bewoning van recreatiewoningen aan het lenigen van de woningnood zou kunnen leveren. Die nood (750.000 woningen) is zo groot dat de oplossing niet gedwarsboemd moet worden door decentralisatie, het probleem overlaten aan de lagere overheden. Artikel 22, tweede lid van de Grondwet luidt: 'Bevordering van voldoende woongelegenheid is voorwerp van zorg der overheid'. Dat het artikel meer dan vrijblijvend is, blijkt uit de memorie van antwoord bij het wetsvoorstel herziening Grondwet 1979 (Algehele grondwetsherziening). Het betreft zowel een 'kwalitatieve als een kwantitatieve' taakstelling. Het afschuiven van deze verantwoordelijkheid naar de gemeenten is bedenkelijk. De rijksoverheid kan weten dat gemeenten niet op

gronden van de woningnood of ernstige omgevingsbezwaren beslissen over wel of niet permanent wonen, maar met ongrijpbare argumenten. Dat geeft voeding aan het gevoel dat de overheid er niet voor de burger is, maar voor zichzelf.

J. Bakker
email: bakkerjan3460@gmail.com